

Крізь тишу вже не чути колотнеч.
Кінці — в клубок — й ножем углиб — під речі.
Лиш блискавкою інколи подрочить,
Хоч маятник — на попіл — сполотнів

Й прогіркле — з гутаперчі — полотно —
На дійсности пошарпаний підручник,
Де кожен аркуш — лінію — по тричі,
Як хто — за першим разом не утнув —

Бодай одноклітинну таємницю
З ознаками хитких ілюмінацій, —
Й на морокові, а чи світлі — схибив. —

Що не приборкане, те завжди згубне. —
Й очима світиться репильний хвіст. —
Відтинок, де і простір не увесь.